

בית הלוואר

למעשה הלוואר לא זכר מתי ראה זוג שנראה גרוע יותר.

הזר חייך להלוואר. "שלום, אדוני" אמר בנועם "האם אני נמצא בדרך שמובילה העירה?" "אתה בדרך נכונה" ענה הלוואר "הם אתה מוביל את הפרה לשוק?"

"כן" ענה הזר "אישתי ואני קנינו משק קטן. הפרה שייכת לכך. אתה יכול לראות בעצמך איזה שק עצמות היא. אבל אולי אצליח להחליף אותו בשק קמח. הזמנים היו קשים ואישתי ואני לא אכלנו ארוחה טובה כבר זמן רב. העופות שלנו לא מטילות. העשבים בשדות גדלים מהר יותר מאשר אוכל לנקוש אותם. הם חונקים את החיטה ובקושי נשארים גרעינים לאפיית כיכר לחם.

אבל מוטב שאמהר לשוק כל זמן שהאנשים עוד שם. אולי אצליח למכור את החיה שממילא לא שווה הרבה."

גבוה בהרי שוודיה עומד בית גדול וריק, בנוי מאבנים בני צורות משונות. האנשים באזור קוראים לו בית משחקי ילדים, מקום בו הילדים אוהבים לשחק כבר יותר שנים מאשר מישהו יכול לזכור. איך הגיע הבית הזה לכך?

יש מספרים שלפני שנים רבות הבית הזה שייך היה לענק בשם הלוואר, ענק בלתי רגיל, הענק העני היחידי שחי אי-פעם. הלוואר היה עני כי תמיד חילק דברים. זה עשה אותו מאושר וכל מי שהכיר אותו אהב אותו.

במזג אוויר יפה הלוואר ישב על סלע גדול לפני דלת ביתו ודיבר עם האנשים שעברו בדרכם לעיר.

יום אחד הוא ראה אדם זר שהתקרב כשהוא מוביל פרה. החיה הייתה צנומה, לא יותר מעצמות ועור, ובעלה לא נראה טוב יותר.

האיכר הרים את כובע הקש שלו והתחיל ללכת.
"חכה רגע" אמר הלזואר "האם תסכים להחליף אותה בשבע עזים שמנות?"
האיכר לא האמין למשמע אוזניו. "אתה לא נראה יותר עשיר ממני" אמר "למה, בשם שמיים, תרצה לתת לי שבע עזים שמנות עבור פרה רזה?"
"אתה מוצא חן בעיניי" אמר הלזואר "ואני רוצה לעזור לך. תחזיר את הפרה לרפת שלך ומחר בבוקר תמצא במקומה שבע עזים שמנות."
האיכר חשד. הוא עוד לא נתקל בנדיבות כזו. אך הפרה גרמה לו יותר צרות, מאשר הייתה שווה, והוא החליט לנסות. הוא חזר הביתה ושם את הפרה ברפת. במשך כל הלילה התגלגל במיטתו בספקות.
"איזה טיפש הייתי ששמעתי בקולו של הענק" אמר לעצמו "מחר בבוקר הפרה תעלם, הרפת

תהיה ריקה ואני אהיה יותר עני מאשר קודם." עם זריחה הוא קם, התלבש ורץ לרפת. פתח את הדלת והביט. אכן, הפרה נעלמה. אבל במקומה עמדו שבע עזים, שמנות יותר מאשר הוא ראה אי-פעם.
מאותו היום מזלו של האיכר השתנה. העזים נתנו הרבה חלב, כך שהיה מספיק לשתיה וגם להכנת גבינות. האיכר מכר את הגבינה בשוק וקנה תרנגולות. התרנגולות הטילו יותר ביצים מאשר הוא ואישתו יכלו לאכול, כך שיכול היה למכור אותם בשוק. תמורת הכסף קנה בגדים יפים.
נוסף לכך העזים אכלו את כל העשב שבשדה והחיטה גדלה גבוהה וחזקה. היה מספיק תבואה כדי לאפות לחם כמה שנחוץ ויותר. האיכר מכר את הלחם בשוק וקנה רהוט חדש. במשך הזמן האיכר ואישתו התעשרו ושכחו בכלל שהיו עניים אי-פעם. הם גם שכחו

כאשר יש אנשים שלא יודעים איך לקבל את מזלם הטוב" חשב "אני אוהב לעזור לאנשים ואעשה זאת עד שלא יישאר לי כבר מה לתת." והוא התיישב שוב בחוץ, התחמם בשמש ונשאר ידידותי ומאושר כמו תמיד. אולי לכן הבית שבו הוא פעם חי, שם בהרי שוודיה, מלא תמיד ברוח טובה ובאושר. ויתכן כי לכן במשך כל השנים הילדים אוהבים לשחק בבית הזה.

מהלוואר הענק. יום אחד האיכר היה בדרך לפגישה עם ראש העיר. הוא היה עכשיו אדם חשוב. גם עכשיו הוא עבר לפני דלתו של הלוואר, אך הפעם הוא רכב על סוס חום-זהוב נהדר. "הי ידידי" קרא הלוואר "אינך זוכר אותי? עצור רגע ובוא לסעוד אצלי. רציתי לשוחח אתך." האיכר רצה להמשיך בדרכו וענה בחוסר סבלנות "בוודאי שאני זוכר אתך, אך אין לי עכשיו זמן" ענה בכעס "יש לי דברים חשובים יותר מאשר לבלות בחברת אלה שיושבים בטל כל הימים. ואתן לך עצה טובה. אם יש לך יותר מדי אוכל, שמור שאריות ליום המחרת. אז אולי תיעשה אדם עשיר וחשוב כמוני. עכשיו שלום." הלוואר הביט אחרי האיכר וסוסו זמן מה. השמש אמנם זרחה, אך מצב רוחו היה שפל והוא נכנס לביתו וסגר את הדלת. אך מיד יצא שוב. "אינני יודע למה להיות עצוב